

Chaos & Structure

Abonneer je nu op de nieuwsbrief en krijg toegang tot gratis content bij de boeken.
Ga naar www.duntaxbooks.nl
www.facebook.com/mariellebrouwerauteur

Chass & Structure

Mariëlle Brouwer

Structure 1

Eerste druk, 2017

Copyright © 2017 DunTax Books

Auteur: Mariëlle Brouwer

Redactie: Nienke Boeijer & Liz Kamst

Proeflezers: Annabel Kanters & Danique Kijzerwaard

Omslagbeeld: Pixabay

Omslagontwerp: Mariëlle Brouwer

ISBN: 978-90-826630-0-6

NUR: 343

WWW.DUNTAXBOOKS.NL

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit is voor iedereen die net als ik
een Sucker For Love is!
Niet zeuren als ik je hart breek.
Kus

1. Lily

Leeg. De fles is helemaal leeg. Er vallen nog enkele drupjes in mijn cola, maar dat is het. Ik snuif luid.

‘Er staan nieuwe in het kastje boven je hoofd,’ klinkt een jongensstem naast me. Ik heb geen idee wie het is, maar ik bedank hem en ruk het kastje van de gele boerenkeuken open. Daar staan inderdaad nog drie flessen met goedkope wodka. Met een grijns grijp ik er een van de plank en giet nog een flinke scheut in mijn drinken. Zo, dan kan ik weer even vooruit. Nadat ik een enorme slok heb genomen, dans ik de woonkamer weer in. Ik ken zeker de helft van de mensen niet, de andere helft zijn vage klasgenoten. Schouderophalend dans ik verder. Het is de schuld van mijn beste vriendin dat ik hier ben. Als zij me niet had gedumpt voor een of andere snelle wip, had ik nu lekker op de bank gezeten met een filmpje. Eigenlijk ben ik een sneu geval, maar het kan me op dit moment weinig schelen.

Zonder nadenken dans ik daarom verder, drink meer wodka, gooi mijn zorgen van me af, tot ik niet meer op mijn benen kan staan. Vermoeidheid overvalt me en ik strompel naar boven om te zien of ik even rustig kan zitten. Ik hou mezelf vast aan de trapleuning van de trap alsof mijn leven ervan afhangt. Eenmaal boven sjoer ik aan de eerste slaapkamerdeur die ik tegenkom. Ah, hij is niet op slot. Ik moet gewoon heel even zitten, dan gaat het wel

weer. Langzaam open ik hem verder en stap naar binnen. Ik leun tegen de deur achter me, zodat hij weer in het slot valt. Dan sjok ik richting het bed, even zitten, heel even maar.

Mijn hoofd bonkt als ik wakker word van het ochtendlicht dat over mijn gezicht valt. Mijn ogen glijden langzaam open en ik staar naar het plafond. Wat is dit? Een rilling glijdt langs mijn ruggengraat, als ik constateer dat het niet van mij is. Wie heeft er nou een hemelsblauw plafond? Een ongemakkelijk gevoel nestelt zich in mijn maag. Vanuit mijn ooghoeken zie ik fel bloemetjesbehang, en ik knijp mijn ogen samen. Zeker niet van mij. Dit klopt niet, totaal niet. Waar ben ik in hemelsnaam? Voorzichtig draai ik mijn hoofd, wat me weer een steek oplevert en ik knijp mijn ogen dicht. Kreunend grijp ik mijn hoofd vast. Jezus, hoeveel heb ik gedronken gisteren?

Als ik een nieuwe poging doe om te ontdekken waar ik ben, verstijf ik. Ik staar naar een jongenslichaam naast me. Mijn mond wordt droog als ik zie wie het is. Het is niet zomaar een *random dude*, het is er één die ik maar al te goed ken en waar ik een ontzettende hekel aan heb. Naast me ligt Mika van Velzen, diep in slaap. Uch. Wat doet die hier?

Mister Popi-jopi ligt met een tevreden grijns te slapen naast me. Tevreden grijns? Een verlamrende angst komt opzetten en ik stop even met ademen. Heb ik...

Ik sla een hand voor mijn mond. Nee, zoveel had ik... Oh mijn god... Ik heb...

Ik sper mijn ogen wijd open en begin met mijn handen naast mijn gezicht te flapperen. Er is maar één ding dat ik

kan bedenken: zeg me dat ik dat niet heb gedaan.

Alsjeblieft. Ik spring van het bed en begin te stamelen.

‘Oh nee! Hebben wij? Is dit? Wat is er?’ Een hoop onzin verlaat mijn strot, terwijl ik hem aan sta te staren alsof hij een *freaking* wereldwonder is. Als ik een stapje achteruit doe, sla ik een hand voor mijn mond en maak een vreemd geluid.

Mika draait langzaam om en opent één oog.

‘Goeiemorgen,’ zegt hij met een krakende stem.

Oh hemel, die stem. Is dat waarom ik gisteren... Nee, nee, nee. Dit is helemaal geen goedemorgen. Het lijkt eerder een nachtmerrie. Ik staar hem met open mond aan en negeer het paarse dekbed met roze stippen waar hij onder ligt. Als ik dat niet zou doen, barst ik dadelijk nog in hysterisch gelach uit.

‘Hebben wij?’ Ik wijs als een losgeslagen debiel tussen hem en mij. ‘Waarom?’ Bijna gil ik door de stress, vergeet daarbij zelfs een groet terug te geven. Het enige dat ik even zeker wil weten is dat ik niet met hem het bed in ben gedoken. Nou ja, als in... oh God oh God. Ik wapper opnieuw wild met mijn handen naast mijn gezicht.

Hij trekt zijn wenkbrauwen op. ‘Hebben wij wat?’ Ondertussen gaat hij recht zitten, waardoor de deken van zijn borst valt. Mijn oog valt meteen op de getatoeëerde sleeve en de tekst op zijn middenrif. Snel verplaats ik mijn blik. Kan mij het schelen wat er staat. Dit kan hij niet menen, toch? Gaat hij nu doen alsof er niets gebeurd is?

Bijna begin ik te stampvoeten. Meneer populair doet alsof zijn neus bloedt. Dit werkt echt zo enorm op mijn zenuwen. ‘Je weet best wat ik bedoel. Of jij en ik samen...’ snauw ik. Ik krijg het woord niet over mijn lippen. Het is al verschrikkelijk genoeg om eraan te denken, laat staan

dat ik het ook echt met hem gedaan heb. Alsjeblieft God, ik weet dat ik normaal gesproken niet in je geloof, maar als je toch bestaat, zorg er dan alsjeblieft voor dat ik niet met deze gast... nou, je weet wel.

‘Wat? Of we seks gehad hebben bedoel je?’

Bij het woord krimp ik in elkaar, alsof hij een vloek over me uitspreekt. Een luid, laag gelach klinkt door de kamer. Wat is er in vredesnaam zo grappig?

‘Wat herinner je je nog van gisteravond?’

Met open mond staar ik hem aan. Waarom is dit relevant? Wat weet hij dat ik niet weet? Nou ja, het is niet moeilijk om meer te weten dan ik, aangezien ik niet verder dan een uur of twaalf kom. Eigen schuld. Dat krijg je ervan als je besluit te gaan drinken uit eenzaamheid en naar een feestje gaat waar je niet eens een officiële uitnodiging voor hebt. Ik bijt op mijn lip. Flarden, dat is wat ik heb. Ben ik het echt vergeten? Ergens is het ook wel lullig als ik het daadwerkelijk vergeten ben. Ook al vind ik hem niet echt een jongen die met meisjes naar bed gaat uit liefde, dus waarschijnlijk interesseert het hem geen snars, maar toch weet ik dat niet zeker. Het is niet zo dat ik hem goed genoeg ken daarvoor. Uit alle macht probeer ik mijn herinneringen op te roepen, maar niets. Nadat ik hier ben gaan zitten is mijn geheugen blanco. Er kan daarna van alles zijn gebeurd.

Vertwijfeld haal ik mijn schouders op. ‘Eerlijk gezegd weet ik niet heel veel meer.’ Mijn stem is kleintjes als ik het toegeef en ik laat mijn hoofd hangen. Het liefst wil ik dat snotjoch precies zeggen hoe het zit, dat ik weet wat er is gebeurd, of gewoon dat hij op moet rotten. Het eerste kan niet, want ik heb geen idee, het tweede is geen optie omdat ik zelf wil weten wat er is gebeurd.

‘Nee hè. Dat moet mij weer overkomen,’ zegt Mika met een pruillip en hij haalt een hand over zijn gezicht.

Mijn strot voelt aan alsof hij wordt dichtgeknepen en ik sper mijn ogen. Ik begin mijn hoofd te schudden in ontkenning. Nee, nee, nee. Zeg alsjeblieft dat het niet zo is.

‘Beste nacht van je leven en dan herinnert ze het niet meer.’ Hij staart naar zijn vingers, waardoor ik zijn gezicht niet kan zien.

De angst slaat me om het hart. Oh nee toch, heb ik echt met mister populair... uch... ik walg van mezelf. Ik kan wel janken. Blijkbaar bestaat er geen God dus. Waarom ben ik naar dat feestje gegaan? Waarom moest ik zo nodig bewijzen dat ik prima alleen ergens naartoe kan gaan en dat ik helemaal niemand nodig heb? Ik veeg het zweet dat in mijn handen staat af aan mijn broek. Mijn blik glijdt paniekerig over mijn lijf, dat nog geheel gehuld is in de kleding van gisteren. Verbaasd trek ik een wenkbrauw op. Dat is dan wel weer vreemd. Als we, zoals hij beweert, seks hebben gehad, waarom heb ik dan mijn kleren nog aan? Het lijkt me niet heel erg handig om op deze manier... waarom denk ik hier over na? Vervolgens laat ik mijn blik over zijn lijf glijden. Ongegeneerd kijk ik naar zijn ontblote bovenlijf.

Deze keer probeer ik wel te ontcijferen wat er op zijn lijf staat. *We are but dust and ashes, though we are dust and dead stones*, is wat er op zijn middenrif staat. Mijn blik glijdt verder en ik zie dat hij zijn jeans ook nog aan heeft. Of hebben we ons serieus weer aangekleed na de daad? Hoe zou ik me al die dingen in hemelsnaam niet meer kunnen herinneren? ‘Mika, wat is er echt gebeurd?’ piep ik. Mijn

stem is echt belachelijk hoog en ik klap verschrikt mijn mond dicht.

Zijn lach verdwijnt met een dramatische zucht. 'Niet zo veel,' geeft hij hoofdschuddend toe. 'Jij lag hier al in bed en ik zocht een slaapplek. Aangezien je maar de helft van het bed bezet hield, dacht ik dat ik wel gebruik kon maken van de andere helft.' Nog net vang ik op hoe hij met zijn ogen rolt voor hij ze sluit.

'Dus er is niets-'

'Nee Lily, er is niets gebeurd,' onderbreekt hij me een beetje bruusk.

Nu sta ik hier zo'n beetje te drentelen, terwijl hij zich terug in de kussens laat vallen. Moet ik nu gaan of blijven? Man, wat ben ik een dom wicht. Stapje voor stapje ga ik naar de deur, al kan ik nog steeds niet echt beslissen of ik nu de deur uit wil lopen, of wil blijven staan.

'Als je wil gaan, loop dan gewoon door de deur, Lil. Dit ziet er een beetje vreemd uit.' Hij zegt het zonder zijn ogen te openen.

Lil? Wie had hem toestemming gegeven om mij zo te noemen? Ergens had ik blijkbaar een briefje gemist met 'Wil je vrienden met mij zijn?' erop. Mijn ogen worden opnieuw groot. 'Lil?' herhaal ik verstikt.

Mika richt zich op, opent zijn ogen en haalt zijn schouders op. Dan steekt hij zijn onderlip vragend naar buiten. 'Heb je liever Bloempje? Vind ik ook prima hoor.' Hij knipoogt er achteraan en de ondeugende grijns verschijnt opnieuw op zijn gezicht.

Mijn mond in een pijnlijke grimas vertrekend vraag ik me af of hij serieus is. 'Wat verwacht je nou dat ik zeg? Als je mij een Bloempje vindt, mag je mij best een

Bloempje noemen ofzo?' Ik zet mijn hand in mijn zij en ik richt mijn kin uitdagend op. Bijdehand kan ik ook zijn, zeker als hij erom vraagt. Ook al ben ik één van die sneue mensen die de disney-film Bambi kan citeren.

Er verschijnt een scheve grijns op zijn gezicht en ik zie de glinstering in zijn ogen. Verkeerde opmerking, ik weet het zodra ik die blik zie en ik doe mijn best om niet weg te lopen. Ik wil hem niet laten winnen.

'Vind je mij een Bambi dan?' Het puntje van zijn tong verschijnt tussen zijn tanden en hij verbijt een lach, dat is duidelijk.

Rollend met mijn ogen slaak ik een zucht en loop hoofdschuddend de kamer uit. Wat moet ik daar nou op antwoorden? Mika grinnikt achter me, maar ik doe mijn best om dat te negeren. Hij heeft gewonnen. Lily nul, Mika één.

Wil je weten hoe het verder gaat met Lily en Mika??
Lees dan snel verder!

www.theblacksheepindie.com/indie/duntax

www.theblacksheepindie.com/ebooks

Happy reading!

